

การรักษาโรคนอนกรนโดยใช้คลื่นวิทยุ

ประกอบเกียรติ หิรัญวิวัฒน์กุล*

เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่วงการแพทย์ได้ทำการวิจัยศึกษาเพื่อค้นหาวิธีการรักษาโรคนอนกรนใหม่ ๆ ที่สะดวก ง่าย และปลอดภัยมากขึ้น พฤติกรรมบำบัดโดยมาตรการต่าง ๆ เช่น การลดน้ำหนัก ออกกำลังกาย จัดทำนอนที่ถูกต้อง หลีกเลี่ยงการนอนท่านอนหงาย งดเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือยาบางชนิดที่ทำให้ห้องงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็เป็นที่ปฏิบัติได้ยากเช่นกัน การใช้เครื่องช่วยหายใจ (Continuous Positive Airway Pressure หรือ CPAP) เป็นวิธีที่ได้ผลดีมาก ช่วยพองช่องทางเดินหายใจที่แคบไม่ให้มีการอุดตันในขณะที่นอนหลับ แต่เครื่องที่มีจำหน่ายอยู่ในปัจจุบันยังมีขนาดและรูปร่างค่อนข้างเทอะทะ ทำให้ผู้ป่วยจำนวนมากรู้สึกไม่สะดวกที่จะใส่เครื่องดังกล่าวทุกคืน ๆ ไปจนถึงตลอดชีวิต หรือรำคาญกับหน้ากากที่ใช้ครอบกอดบนจมูก (Nasal mask) เพราะอาจจะเจ็บหรือรู้สึกอึดอัด และยังคงต้องมีท่ออากาศต่อจากหน้ากากไปที่เครื่องช่วยหายใจ ให้ความรู้สึกเสมือนกับเป็นมนุษย์อวกาศนอกจากนี้ยังมีปัญหาอีกมากมายหลายประการที่เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ป่วยโรคนอนกรน ปฏิเสธการใช้เครื่อง เช่น ราคาแพง เบิกราชการหรือเบิกจากประกันชีวิตไม่ได้

การผ่าตัดรักษานับเป็นทางเลือกหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้ป่วยหายจากโรคในบางรายหรือดีขึ้นบ้างในผู้ป่วยส่วนมาก เนื่องจากการผ่าตัดสามารถเข้าไปแก้ไขพยาธิสภาพที่มีการตีบแคบของช่องทางเดินหายใจส่วนบนโดยตรง อย่างไรก็ตาม การผ่าตัดรักษาโรคนอนกรน ยังนับว่ามีความเสี่ยงอยู่บ้าง เนื่องเป็นการผ่าตัดในบริเวณทางเดินหายใจ การดูแลผู้ป่วยในระหว่างช่วงผ่าตัด รวมทั้งระยะหลังผ่าตัด มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง จำเป็นต้องมีความร่วมมือและการประสานงานที่ดีระหว่างศัลยแพทย์

วิสัญญีแพทย์และพยาบาล นอกจากนี้ผู้ป่วยคงต้องรู้สึกเจ็บคอ กินอาหารได้น้อยบ้างในช่วงหลังผ่าตัด และอาจทำให้น้ำหนักลดลงได้พอสมควร

ในปัจจุบันมีเทคโนโลยีใหม่ที่นำคลื่นวิทยุความถี่สูงมาใช้เพื่อการรักษา โดยอาศัยคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถปล่อยคลื่นวิทยุพลังงานต่ำ เข้าไปในเนื้อเยื่อที่มีพยาธิสภาพ ทำให้เกิดความร้อนขึ้นภายในเนื้อเยื่อดังกล่าว โดยสามารถกำหนดปริมาณพลังงานที่ต้องการใส่เข้าไปได้ เช่น 1000 Joules เพื่อให้เกิดความร้อนในอุณหภูมิที่ไม่เกินที่กำหนด เช่น อุณหภูมิสูงสุดไม่เกิน 85 องศาเซลเซียส ผลที่เกิดตามมาคือ มีการบาดเจ็บของเนื้อเยื่อนั้น ๆ ในขอบเขตพื้นที่และปริมาตรที่คาดคะเนได้ แล้วเกิดการสลายตัว และมีพังผืดขึ้นมาแทนที่เนื้อเยื่อดังกล่าว เป็นผลให้มีการหดเล็กลงของเนื้อเยื่อที่เป็นพยาธิสภาพในช่วงต่อมา ระยะเวลาที่หวังว่าผลการรักษาสูงสุดคือ ประมาณ 6 - 8 สัปดาห์หลังทำ

ข้อจำกัดของการรักษาโดยวิธีแบบเดิม

ผู้ป่วยที่มีปัญหาแน่นจมูกเรื้อรังจากภาวะเยื่อจมูกบวมโต มักได้รับยาพ่นจมูกประเภทสเตียรอยด์ ร่วมกับยาแก้คัดจมูกหรือยาแก้แพ้ ซึ่งบางคนอาจจะมีอาการข้างเคียงต่าง ๆ เช่น ใจสั่น ง่วงนอน การรับประทานหรือพ่นยาเป็นประจำทุกวันไปตลอดชีวิตชนิดไม่มีกำหนดเล็กก็เป็นเรื่องที่ไม่ได้ง่ายนักในผู้ป่วยหลาย ๆ คน ส่วนการผ่าตัดเพื่อลดขนาดเยื่อโพรงจมูก (Turbinate surgery) ให้ผลการรักษาดีมาก แต่บางรายอาจต้องทำการประจุจมูก (Nasal packing) ในช่วงไม่กี่วันหลังผ่าตัด และบางรายอาจมีปัญหาอื่น ๆ เช่น เลือดกำเดาออก น้ำมูกแห้งกรังติดในจมูก พังผืดติดกับผนังกันจมูกเกิดขึ้นได้

*ภาควิชาโสตนาสิก ลาริงซ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

